

Névházasság

Ti vagytok azok? – így hangzottak az első szavak, amiket hallottam tőle. Egy barátjával várt rám a pályaudvaron. Úgy látszik, ő is félt a nagy találkozástól, nem mert egyedül jönni. Én a nővéremet vittem magammal, több szem többet lát alapon. Úgy éreztem, óvatosnak kell lenni. Ki tudja, a házasság nagy elhatározás, kötöttségekkel, jogi következményekkel, felelősséggel jár. Jól át lehet verni az embert, ha nincs észnél. Meg különben is... Románia.

Az aradi pályaudvaron egyetlen reflektor világított, méghozzá szemmagasságban, úgy érezted magad, mintha a vállatodra ülnél, káprázott a szemed és semmit sem láttál. Ha kikerültél a bántó fénykévéből, és hozzászóltál a félhomályhoz, akkor észrevetted a fal mellett surranó svábbogarak nesztelen motozását.

Ti vagytok azok? – kérdezte olyan közönyös hangon, mintha a poggyász felől érdeklődne és fürge ujjaival megigazította szorosra fésült kontyát. Később az autóban is megfigyeltem – miközben kétségbeesett igyekezettel próbáltuk fenntartani a beszélgetés látszatát –, hogy milyen szép a keze, amint vékony ujjai a kontyában futkároznak. Újra és újra ellenőrizte, hogy egyetlen szál se szabaduljon el. Elegáns volt háromnegyedes fehér kabátjában, szív alakú arcával, mély bűgő hangjával. Elegáns volt és magabiztos.

Az istennek sem tudtunk egy hullámhosszra kerülni. Ők a felénk akkoriban szokásos önrónikus viccelődéssel próbáltak könnyed hangszerelésre váltani. Megkérdezték, hogy kérünk-e kólát vagy narancsot. Mi mondtuk, hogy köszönjük szépen, nem. Romániában kólához jutni körülbelül akkora eséllyel lehetett, mint mondjuk nálunk osztrigához. Nem vettük a lapot, nem voltunk képbén. A hangulat akkor kezdett oldódni, amikor előkerült valami citromlével ízesített tisztaesz, és bedobtunk néhány stampedlivel a házilag kotyvasztott italból. Merő tapintatból nem kínáltak a híresből hírhedt züllesztett, ihatatlanul bűdös román konyakkal.

Szemközt ültünk és lopva fürkésztük egymást. Ő a jóvendőbelim, és én az övé vagyok. Háztűznézőbe jöttem egy nőhöz, aki tudja, hogy meleg vagyok, akivel soha nem fogunk egymáshoz érni egy ujjal sem, és akivel, ha minden jól megy, néhány hónap múlva örök hűséget esküszünk egymásnak. Mert másképpen nem tud

átjönni az ígért földjére, Magyarországra, még turistaként, látogatóba sem.

Abban az időben sorozatban költettek a névházasságok. Aki belement ezekbe a kétes ügyletekbe, az vagy buzi volt, vagy hozományvadász. Jól lehetett keresni vele. Az áttelepülni vágyók pedig mindenüket feláldozták, hogy akár egy szál gatyában is, de végre átjussanak. És még hálásak is voltak.

Hajnalba már mindenki kidőlt. Csak mi iszogattunk Terivel kettesben a konyhaasztalra (néha mellé) könyökölve. A hajnalig tartó ivásokból hagyomány lett. Én kintartóan jártam „udvarolni”. Sohasem lehetett tudni, hogy a Securitate mikor ellenőrzi a határátlépéseim számát. Le-lecsaptak a névházasság leple alatt menekülőkre, s nálunk a korkülönbség már önmagában is gyanakvásra adhatott okot. Ismerkedtem hát az aradi svábbogarakkal, meg a fiúkkal a temesvári termálfürdőben, s hordtam át a szomszédba a kultúrát, meg a kaját. Kurrens cikk volt az *István, a király*, a Biblia, de minden más is, ami betű; a sajt egyenesen kincset ért, s a kártyafigurákat formázó kockacukrot megbámulni még a lakótelep túlsó végéből is átjöttek az ismerősök.

Szerelmes szavak mögé rejtett levelekben tájékoztattuk egymást a dolgok állásáról, s egyeztettük, hogy ki mit meséljen megismerkedésünkről és szárbaszökkent szerelmünkről. Nagyon elszántnak kellett lennie annak, aki végigjárta ezt az utat. Idehaza a szokásos pacakázásokkal és sorbaállásokkal, na meg tetemes okmánybélyeggel még csak-csak átvészelte az ember. Odaát azonban keményen folyt a sárbadöngölés. Leendő asszonykámtól például megkérdezték az egyik kihallgatás alkalmával, hogy „na mi van, román faszt nem talált”?! Így!

Egy évig tartott az ámokfutás. Ez alatt jól be kellett spejzolni vodkát és Kent cigarettát. Ez volt a hálapénz. Ha valaki üres kézzel állított be akár a legkisebb rangú könyökvédős irodistához, akkor várhatott a pecsétre, engedélyre, jóváhagyásra. Nekünk röpké egy év alatt sikerült beszerezni az összes okmányt, és Halottak napján zöldre váltott a szemafor. Teri rám való tekintettel nem vett föl aznap magas sarkú cipőt, én meg a tőlem telhető legelegánsabb (egyébként egyetlen) sötétkék öltönyömben feszítettem. És ünnepeltünk cefetül. Vagy ötvenen ültük kö-